

Arrest

**nr. 146 084 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
                          2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 39/57, §1, eerste lid van de voormelde wet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 27 januari 2015. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 2 maart 2015, is ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het in het verzoekschrift aangevoerde betoog hieromtrent doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het beroep komt derhalve onontvankelijk voor.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 april 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij behoren tot de RAE gemeenschap in Kosovo en dat zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds meermaals leden van de Roma gemeenschap heeft erkend als vluchteling. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de bestreden beslissingen en de beschikking omdat zij zwaar gediscrimineerd worden omdat zij Roma zijn: zij kunnen hun kinderen niet naar school sturen vermits het 50 euro per kind kost, wat 6 keer 50 euro betekent voor het gezin; zij hebben geen huis, geen sociaal netwerk en hun asielmotieven worden wel degelijk bevestigd door de rapporten. Verzoekende partijen besluiten dat de stelling dat zij niet om etnische redenen worden gediscrimineerd paradoxaal is. Voor het overige verwijzen zij naar het verzoekschrift.

Na verzoekende partijen te hebben gehoord ter terechtzitting, verlaat de Raad het standpunt van de beschikking wat betreft de onontvankelijkheid. Bij nader inzicht is het verzoekschrift niet laattijdig, doch werd het tijdig ingediend op 2 februari 2015.

In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot verzoekers bewering dat Roma in Kosovo als honden worden behandeld, gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd en verbeterd is, en er thans niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Voorts wordt op grond van diezelfde informatie vastgesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dat verzoekers als Roma geen werk zouden krijgen of mogelijks

niet uitbetaald zouden worden waardoor zij ook geen (goed) huis zouden kunnen huren, dat zij in Kosovo gediscrimineerd zouden worden door hun taal niet te mogen spreken en dat zij hun kinderen niet naar een goede school zouden kunnen sturen, betreffen, zo luiden de bestreden beslissingen, louter hypothetische vermoedens en/of verhalen die zij van verzoekers vader hebben gehoord. Deze problemen van hypothetische aard kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aldus de commissaris-generaal die voorts opmerkt dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan, zo wordt hieraan toegevoegd, geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. De door verzoekers neergelegde documenten, waaronder een door hun advocaat aangebracht rapport van Osar betreffende de repatriëring van (o.a) Kosovaarse Roma zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde bevindingen te wijzigen.

Verzoekende partijen hun betoog ter terechtzitting vermag op generlei wijze afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot het herhalen van hun asielerklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht te werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekende partijen geven ter terechtzitting en in hun verzoekschrift blijk van een selectieve lezing van de rapporten waar zij stellen dat deze hun asielmotieven wel degelijk bevestigen, in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Het door hen bij hun verzoekschrift gevoegde en eerder aangebrachte rapport van Osar d.d. 1 maart 2012 omtrent de repatriëring van minderheidsgroepen naar Kosovo en het rapport van Amnesty International van 2010, getiteld "Not welcome anywhere - stop the reforced return of roma to Kosovo" zijn niet van aard afbreuk te doen aan de recentere objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie voor RAE en beschermingsmogelijkheden in Kosovo, en verzoekende partijen brengen voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat die informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen niet (meer) juist zouden zijn.

Waar verzoekers opmerken dat zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds meermaals leden van de Roma gemeenschap heeft erkend als vluchteling, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, dewelke op generlei wijze afdoende worden weerlegd, blijven verzoekende partijen hier in gebreke.

1.5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS